

ŞU
MÜBAREK
GENÇ

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillahi Rabbi'l Âlemin ve Sallallahu ve Selleme Ala Seyyidina Muhammed ve Ala Âlihi ve Sahbihi Ecmain.

Aziz kardeşler,

Ashâb-ı Kîram'dan Enes bin Malik radiyallahu anh, yine adı Enes olan amcası Enes ibni Nadr ile ilgili hatırasını naklediyor. İmam Buhari'nin Sahih isimli kitabında 2805. hadisî şerif olarak bu bilgiyi bulabiliriz. Özellikle Buhari, sahih ve hadis rakamı zikrediyorum ki biraz sonra dinleyeceğimiz bu hatıra insan aklını zorlayan "Yahu, bu kadar da olur mu?" denebilecek ve bizi maalesef bulunduğumuz çelişkiler içerisinde akıl tutulmasına kadar sevk edebilecek bir olay. Mesele, bizim dinimizle ilgili olunca elbette hikâye dinlemeyiz. Hikâye ile din öğrenmeyiz; ama Buhari Sahih'inde naklederse onu da din olarak görürüz.

Kardeşler,

Ashâb-ı Kîram'ın gençlerinden olan Enes ibni Malik radiyallahu anh, Uhud Savaşı'na ait bir hatırayı gözümüzde canlandırarak. Dikkatle dinlemenizi istirham ediyorum. Genç, ihtiyar, kadın, erkek hangi ümmetin devamıyız. Kıyamet günü hangi Ashâb-ı Kîram'la aynı cennette inşallah bulunacağımızı anlatan ve gözümüzü açan, ufkumuzu derinlere götüren bir olay. Diyor ki Enes ibni Malik: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ilk kâfirlerle yaptığı savaşı olan Bedir Savaşı'na amcam Enes İbni Nadr katılmamıştı." Bir sebeple Bedir Savaşı'na katılmamıştı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem büyük bir zaferle, meleklerin kucağında kazandıkları zaferle geri döndü. Şirkin başı ezildi. Ashâb-ı Kîram'dan Bedir'e katılmayanlar esef ettiler, üzüldüler "Keşke biz de katılabilseydik!" dediler. Gerçi Bedir'de Ashâb-ı Kîram, çok kolay bir savaş kazanmadılar. Ölümle burun buruna geldiler. Öldüler, öldüler, dirilip Medine'ye geri geldiler. Maddi ve manevi olarak büyük bir zafer kazanıldı Bedir'de; ama çok büyük de bir korkuyla, ölümle ve iç içelikle o savaş kazanıldı.

Enes ibni Nadr –sahabi- Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelmiş demiş ki "Ya Resûlullah, Bedir'e seninle katılmak bana nasip olmadı; ama Allah bir kere daha seni kâfirlerle karşı karşıya getirirse o zaman Allah'a göstereceğim ne yapacağımı." demiş Enes ibni Nadr radiyallahu anh. "Allah benim neler yapacağımı görecektir." demiş. "ليرين الله ما أصنع" "Allah benim yapacaklarımı görecektir." demiş, meydan okuyor. Kime meydan okuyor? Nefsine! Söz veriyor. Kime söz veriyor? Allah'a! Diyor ki sonra "Bedir'den bir yıl sonra Uhud için Ashâb-ı Kîram, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber meydana çıktılar." Hepinizin bildiği Uhud sahnelerini tekrar etmek istemiyorum. Özet olarak, yani öğleye doğru kazanılmak üzereyken Uhud'daki mücadele, Ashâb-ı Kîram'dan bazılarının yanlış işler yapmaları ve hata etmeleri sonucu kazanılmak üzere olan savaş maalesef zayıfa dönüştü. O esnada da hani öğleye kadar, hani öğleye kadar müşriklerin kaçıp gidecekleri zemin oluşmuşken; öğleye doğru müşrikler hücum ettiler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mubarek bedenini zarar verdiler. Hatta bir ara "Muhammed öldürüldü!" diye dedikodu da çıkardılar savaş meydanında.

Enes ibni Nadr; bu bahsettiğimiz sahabi, hani Bedir'e katılmadığı için üzüldü "Allah bir daha müşriklerle savaşı bana gösterirse ben de Allah'a göstereceğim neler yapacağımı." diyen, bu sahneyi Uhud'da izliyor. Yani kazanıldığı, işte "Müşrikler kaçtı." derken bir de birden bire ters döndü ya her şey. Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme zarar verildi, mübarek dişine zarar verildi. Hatta "Muhammed öldürüldü!" diye müşrikler dedikodu ürettiler. Bu esnada Enes radiyallahu anh manzarayı seyretmiş ve rahatsız olmuş. Tutmuş demiş ki: "Allah'ım, bu Muhammed'e iman edenlerin yaptığını kabul etmiyorum ve bunlar için senden af diliyorum. Bu karşıdaki müşrikler de zaten senin düşmanın." deyip kılıcını kapmış. Çünkü dedikodu da üretildi ya, "Muhammed aleyhisselam öldürüldü." diye. Yani müşrikler, böyle bağırıp duruyorlar "Muhammed'i öldürdük, Muhammed'i öldürdük!" diyorlar. Savaşta da zaten, savaşı idare eden başkomutan öldürülünce savaş bitti gibi bir sahne olmuş. Sad ibni Muaz radiyallahu anh –bir başka sahabi- bu esnada o da meydanda dolaşiyor, hareketli sahneler işte. Kimi oraya kaçıyor, kimi buraya kaçıyor. O arada bildiğiniz Hamza radiyallahu anh da şehit edilmiş. İşte o sahne de herkesin gözü önünde. Bu Enes ibni Nadr radiyallahu anh, Sad ibni Muaz'la karşılaşmış. Çok enteresan kardeşler! İşte, şu Uhud sahnesini hayal etmeye çalışınız.

Yani bir tarafta Peygamber aleyhisselamı birkaç sahabi korumaya çalışıyorlar ve müşrikler “Muhammed’i öldürdük!” diye nara atıyorlar. Ashâb-ı Kîram’dan yetmişden fazla –başta Hamza olmak üzere- şehit var. En az işte, sahabiler zaten toplamda kaç kişiler ki? En az üç yüz civarında yaralı bereli insan var. Hepsi yani ya şehit olmuşlar ya yaralılar. Sağlam olanlar da Peygamber aleyhisselam efendimizi korumaya çalışıyorlar. Dağın üst kısmına çıkarmışlar. Böyle bir sahne!

Şimdi bu sahne tam anlamıyla kaos, karışıklık sahnesidir. Sad ibni Muaz radiyallahu anh, bu Enes ibni Nadr isimli sahabiyle karşılaşılıyor. Yani yolda değil tabii meydana, savaş meydanında. Kılıç şakırtıları, oklar atılıyor, mızraklar uçuyor o taraftan. Ölüm sahneleri... Gelip giderken Sad’la karşılaşılıyor. Sad ile konuşmasını Sad ibni Muaz, daha sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme anlatıyor. Yani “Böyle karşılaştık ya Resûlullah!” diyor. “Ben Enes ibni Nadr ile karşılaştım.” demiş ki “Sad, tam fırsatı! Fırsat bu! Şu önümü cennet olarak görmeye başladım.” Çünkü bu adam, bu sahne için bir sene önceden hazırlanmış. Dedi ya “Allah bana bir gösterirse Peygamberin müşriklerle savaştığı sahneyi, ben göstereceğim, kendimi ispat edeceğim.” Sonra her yerde kaos var, toz duman olmuş her yer. Mızraklar uçuyor, kılıçlar parlıyor, kalkanlar düşüyor, Hamza şehit olmuş. Perişan, her yer perişanlık! Bu perişan sahnede adam manzaraya bakıyor, Sad bin Muaz gibi bir sahabiyle karşılaşılıyor ve “Tam zamanı!” diyor, “Tam zamanı Sad!” diyor. Tam zamanı, fırsat zamanı! Neye göre? “Önümü cennet olarak görmeye başladım.” diyor ve Enes ibni Malik -yani yeğeni- diyor ki: “Savaş bittikten sonra -işte şehitler toplandı, yaralılar toplandı- amcamı tanıyamadık.” diyor. Parmaklarının ucunda yanık yarası varmış, başka bir yeğeni de “Bu amcamın cesedi!” diye parmağından tanımış onu. “Saydık ki üzerinde kılıç, mızrak yaralarından seksenden fazla yara vardı.” diyor. Burnunu koparmışlar, gözünü çıkarmışlar, intikam almış müşrikler. Demek ki sadece Hamza’dan intikam almamışlar. Ashâb-ı Kîram’dan kimi yakaladıysa gözünü oyup burnunu koparıp intikam almışlar.

Şimdi sahneyi tekrar toparlayalım. Enes’in sözü henüz bitmedi. Müşrikler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme Bedir’de savaşınca Ashâb-ı Kîram’dan Enes ibni Nadr isimli zat bu savaşa katılmamış. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “Gel bizimle!” demediği için katılmamış; ama esef etmiş. “Bir yerde Allah için iş yapıyordum ve ben orada bulunamadım.” diye üzölmüş ve Allah’a söz verip bu sözüne de Peygamberi şahit tutmuş. “Eğer Allah bir daha müşriklerle karşılaşmayı bize nasip ederse ben kendimi Allah’a göstereceğim.” demiş. “Ne yapacağımı göstereceğim, Allah da görecektir.” demiş. Bir söz bu! Bu sözü, Uhud’da karşısına çıkmış. Peygamber aleyhisselam saldırıya uğramış, Hamza şehit olmuş, toz duman olmuş her yer. Meydanda artık İslam’ın en büyükleri, başta Peygamber aleyhisselam olmak üzere öldürüldü diye bir dedikodu çıkmış. Buhari’nin dışındaki başka rivayetlerde sahabiden birisi bu Enes’le karşılaşılıyor, Enes ona diyor ki: “Ya nedir, karıştı. Ne oldu şimdi buralarda?” diyor. Sahneyi bilmemiş o. Diyor ki “Duymuyor musun? ‘Resûlullah öldürüldü.’ diyorlar.” O diyor ki “Yahu eğer Resûlullah öldürüldüyse bu hayatın bizim için ne anlamı kaldı. Kalkıp hepimiz ölelim o zaman.” İşte ilk çıkış, kalkıp eline kılıcını alıp müşriklerin üzerine yürüme sahnesi bu. O arada da Sad ibni Muaz’ı görüyor. “Tam fırsatı!” diyor. Fırsat; ama onun gözünde fırsat ne? Biraz sonra ona değineceğiz.

Enes ibni Malik –yeğeni- radiyallahu anhum cemîan diyor ki “Benim zannıma göre Ahzap Suresi’ndeki meşhur ayet; amcam için, Hamza için ve benzerleri için indi biliyorum ben.” Hangi ayet? “**مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ**” “Mü’min erkeklerin içinde mü’min erkeklerin içinde öyle adamlar vardır ki onlar Allah’a verdikleri sözde durdular.” “**مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ**” “Allah’a verdikleri sözde durdular.” Demek ki Allah’a söz verip adaklar yapıp durmayan kulları da varmış Allah’ın; ama Enes ibni Nadr söz verdi ya, “Allah önüme bir fırsat daha geçirirse ben bilirim yapacağımı, Allah görecektir.” deyip büyük büyük sözler konuştu. Büyük bir olayda, o büyük söz önüne çıkınca da caymadı. Tıpkı Bedir’e katılmadığı için esef edip üzölüp ağzından büyük sözler çıktığı gibi, kolundan da büyük işler çıktı bu sefer. Büyük ağzın büyük kafası varmış demek ki.

Kardeşler,

Şimdi lütfen büyük büyük adak yapanlarla karıştırmayalım, bu Allah dostlarını. “Oğlum olursa koç keseceğim.” demek değil bu. Senin oğlun olacak ve Allah’ın başka bir mahlûku, bir koçu keseceksin. Gene sen kârdasın. Bu öyle demedi; ama “Hele Allah bir meydan daha açsın görecektir beni.” dedi. “Beni görecektir Allah.” dedi. Koç kesmiyor, “Filan işim olursa...” veya “Oğlum üniversiteye girerse kırk fakiri doyuracağım, Afrika’da kuyu açtıracam.” demiyor. Şelale akıtma vaadi vermiyor; kan akıtma vaadi veriyor. “Kanım akacak, Allah görecektir.” diyor. Dolayısıyla Enes İbni Nadr, iyi adak yapmış bir Müslüman değil; Allah’a iyi söz vermiş bir Müslüman. Adak yapmak iş değil, maharet değil. Adak, pintiliğin simgesidir. Adak, korkağın işidir. Adak, tevekkül az olanın işidir. Evet dinimize ait hükmü bulunan işlerdendir; ama adak, yürekli Müslümanların işi değildir. Sahabe işi değildir bir defa. Sahabe işi değildir. “Bedir’e gidersem kurtulursam, Uhud’a gidersem sağlam dönersem dönüşte bir deve keseceğim.” diyen sahabeye rastlamadık henüz. “Gidersem Uhud’a, Allah beni görecektir.” diyen kullarına rastladık. Adakçı değiller! Söz verip sözünde duran adamlardı hep. “ **مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رَجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ** ” “Allah’a söz verdiler. Verdikleri sözde de durdular.” Bu sözlerinde duruşun şahidi Allah’tır. İncelik buradan kaynaklanıyor zaten.

Kardeşler,

Hepimiz pek çok sözler konuşuyoruz, büyük büyük laflar ediyoruz; ama ettiğimiz lafların, kayaların altında kalıyoruz sonra. Allah, karşımıza büyük işler çıkarınca o işlerin adamı olarak görüntü veremiyoruz. Gencimiz, ihtiyarımız hep bu sıkıntı ile yaşıyoruz. Küçükken kız çocuklarımız “Büyüyünce çarşaf giyeceğim, şunu edeceğim.” diye koca koca laflar ediyorlar. Büyüyünce bir daha o lafı hatırlamıyorlar. Küçükken çocuklar annesinin başörtüsünden sarık yapıp sarıyor “Ben Harem-i Şerif’e imam olacağım, Kâbe’ye imam olacağım.” diyor. Ne zaman akıl balığ oluyorsa bir daha köyün camisine namaz kılmaya da gitmiyor. Bırak Harem-i Şerif’e imamlığı, köyün camisinde namaz kılsa razı olacağız. Biz öyle bir nesil olduk ki konuşurken büyük konuşuyoruz, yaparken küçük yapıyoruz. Bu adamlar, şu Ahzab Suresi’nde Allah’ın sözünde duran adamlar olduklarına şahitlik ettiği Peygamber aleyhisselamin huzuruna geçip “Böyle olursa böyle olacak ya Resulullah!” diye Peygamber önünde, noterden daha büyük bir makamın önünde imza atan adamlar; o attıkları imzaların gereği ortaya çıkınca hiçbir şekilde esnemediler. Tamam! Sa’d Bin Muaz’a ne dedi? “İşte fırsat Sa’d, yakaladık fırsatı!” Ne fırsat be, ne fırsat yakalamışsın! Şehit olup cennete gidecek, fırsat dediği şeye bak! “Tam fırsatı Sa’d!” diyor. Sa’d Bin Muaz gibi koca bir sahabe bile yine Buhari’nin rivayet ettiğinde Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme “Yok, ya Resulullah! Onun gibi ben de yapamadım.” demiş. Sa’d Bin Muaz ki cennet müjdesi almış insanlardan bir tanesi, Allah hepsinden razı olsun.

Kardeşler,

Burada bir şeyin altını çizmek istiyorum. Bugün elhamdülillah, bin bir yara beremize rağmen Ümmet-i Muhammed’iz. İslam’ımız var, Kâbe’miz, namazımız, haccımız var elhamdülillah. İslam nur gibi gökten bizi aydınlatıyor. Yüreklimiz de iman var, hamdolsun, elhamdülillah; ama bir şeyi kimse unutmamasın. İslam o Uhud’daki fedakârlıklar sayesinde bugünlere geldi. Gökte asılı bir zembille inmiş pakette çıkmadı İslam. Bedir’de, Uhud’da, Hendek’te, Kadisiye’de, Yermük’te şu adamların fedakârlıklarının bedeli olarak bugün bir, İslam nimetiyle yüz yüze elhamdülillah. Kaçırıldığı şehitlik şansına karşı Allah ile sözleşen adamlar bulunduğu için, sonra da verdikleri söz fırsat olarak karşılına çıktığında yerden ayakları kesilecek kadar şehit olacağı için ve Peygambere can feda edeceği için kanatlanıp cennete doğru giden delikanlılar, İslam’ı bugünlere getirdiler. Eğer İslam dinimiz, şeriatımız beş asır sonra veya on asır sonra da yeryüzünde aynı tazeliğiyle kalması isteniyorsa bu şekilde Allah’a söz verip ve verdiği sözden caymayan gençlerin, mübarek gençlerin gayretiyle olacak Allah’ın izniyle. Sabaha kadar seccadesinin başında namaz kılanlar, kendileri için çalışanlardır. Enes İbni Nadr radiyallahu anh ise bizim için çalıştı. Onun emeğinin karşılığını biz gördük. Enes İbni Nadr zamanında, İslam’ın haccı da yoktu. İslam’ın cihadı da yeni emredilmişti. İslam’ın, bugün sosyal kurum dediğimiz hiçbir kurumu yoktu. Allah’ın şeriatı, henüz inmemişti bile.

Buna rağmen hacetmemiş, haccı bile olmayan, Kur'an'ı iki kapağının arasında bir kitap olarak bile bir kere görmemiş olan Enes ibni Nadr'ın himmeti, gayreti, heyecanı bize, din olarak geldi bugün. Kur'an'ı sabaha kadar hatmedenler ya da Kadir Gecesi'dir diye sabaha kadar cami cami dolaşanlar veya hacdan fotoğraf çektirip torunlarına, gelinlerine gönderenler kendi kasalarına koyuyorlar. Enes Bin Nadr'ın yaptığı başkaydı. O kıyamete kadar "Allah!" diyecekler için çalıştı ve seksen yaşında değildi, altmış yaşında da değildi. Otuz yaşlarında bir delikanlı olarak, şu sözleşmeyi yaptı Allah ile.

Bugün biz mü'minler olarak sadece kendi kasasına koyan, kendi menfaatine çalışan tavrımızı masaya yatırmalıyız. Biz de "Rabb'imizin dini için iki asır, üç asır, dört asır sonra inşaallah dünyanın ömrü varsa iki bin sene sonra bile yeryüzünde Allah'ın dini canlı uygulanır ve her kapıya ulaşmış, her insanın kulağına ulaşmış haliyle bulunsun." demeliyiz. Bundan yola çıkarak bizim ne yapabildiğimizi ve Allah ile olan sözleşmemizi ne kadar uygulayabildiğimizi muhasebe etmek zorundayız. Elbette Enes ibni Nadr radiyallahu anhu Uhud'la Allah, imtihan etti. O ne dedi? "Bir daha Allah benim karşıma çıkarırsa şu cihad fırsatını, görecek Allah." dedi. Görecek Allah! Bu görecek sözünü, Buhari'nin rivayetinden alıyorum. Başka bir rivayette "Allah'a göstereceğim." demiş. Büyük konuşuyor! "Göstereceğim!" diyor. Öyle veya böyle içinde bir heyecan var. Ne bu heyecan? "Allah'ın mü'min bir kulunun dinine hizmet etmesini istediği bir zaman da ben bulunamadım; ama bir gün bu iş gerekir. Benim Ümmet-i Muhammed adına, İslam namına bir iş yapmam gerekirse hazırım ben. Hazır kıta olarak bekliyorum." diye Allah'a verdiği söz var. Bu sözü de yeri geldiğinde, yüzde yüz arkasında durarak desteklediğini Kur'an'ı Kerim söylüyor. " **مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ** "

Şimdi biz anneler babalar olarak, şimdi biz öğretmenler hocalar olarak, şimdi biz vakıf başkanları olarak Müslümanlardan para toplayıp cami yapanlar olarak veya Kur'an kursları yapanlar olarak mesela; oturup Kur'an kursu binası yapan, Kur'an kursu idare eden, Kur'an kursunda Allah'ın kitabını yeni nesillere öğreten binlerce on binlerce hocalar olarak şu Enes ibni Nadr'ı, Sahih-i Buhari'den okuyup kendimize kıyas edelim. Bu Enes, şu anda Allah'ın cennetlerindedir. Bunda şüphemiz yok. Çünkü o Allah'a verdiği sözde durdu. Elbette Allah, söz verdiği gibi onu cennetine almıştır, bunda tereddüdümüz yok. Enes sözünden caymaz da Allah cayar mı? O "Allah görecek." dedi, Allah da gösterdi. O ticaret de çok güzel bitti. Aldılar, verdiler, ticaretlerinden memnunlar. Şunu önümüze koyup yirmi senedir, otuz senedir, senelerdir "Kur'an nesli yetiştiriyorum." diyen hoca efendi, Allah'a verdiği bu sözü göstermelidir. Dügünlerde bol keseden vaatler atıp "Nesil yetiştiriyoruz." diyenler yirmi sene sonra göstermelidirler. Hatta ve hatta "Müslümanlara hizmet edeceğim." diye meydanlara çıkıp siyaset yapanlar, seneler sonra göstermelidirler. Kuru vaat propagandası kolay, "Allah için varız." dediğin yerde on sene sonra seni görmeliyim, on beş sene sonra görmeliyim ben. Melekler izlemeli seni.

Bir genç "Allah beni şu üniversiteye koyarsa, tıp fakültesinin amfilerinde bir dolaşırsam Allah görecek beni." demelidir. Tıp fakültesine girdiğinde de Allah'ın, bu sözün peşinde olduğunu unutmamalıdır. Peki, orada kılıç alıp ya da neşterleri alıp tıp fakültesinde Enes ibni Nadr gibi mi olacak? Yok canım! Oradaki cihat; o fakültede namazı engelleyen, şehvet haramındaki haramlığı kaldıran fitnesine karşı nefesine hâkim olmaktır. Bir genç "Ben eğer tıp fakültesini kazanırsam kırk deve keseceğim, yüz fakiri doyuracağım." dememelidir. Bu, pinti vaadidir. Bu, sahabe düzeyinde bir söz değildir; şunu demelidir: "Rabb'im, sen beni tıp fakültesinin talebesi yaparsan sana kendimi göstereceğim." demelidir ve orada okuduğu şu kadar yıl boyunca meleklerin bu sözün neresinde durduğunu ve izlediklerini de unutmamalıdır. İşte o zaman sen iki bin yirmili yıllarda yaşayan bir delikanlı olduğun halde, adın Ahmet veya Mehmet olduğu halde sen meleklerin gözünde Enes ibni Nadr'sın sen. Sen bu zamanın sahabisisin Allah'ın izniyle. Sen mücahidsin! Sen yıllarca fakültede her şeyin bedava olduğu, annenin babanın seni kontrol etmediği, mesajla sevgililerin bulunduğu bir zaman ve dünyada yaşadığın halde "Ben sadece Allah için okuyorum, bu diplomamı Allah'ın dinine hizmet için saklayacağım." diye bir kere Allah'a söz verdin diye, o sözünün eri olarak devam edersen sen, her Kur'an'ı Kerim okuduğunda, hatmettiğinde Ahzab Suresi'ne geldiğinde, " **مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ** " okurken kendini gör orada. Fotoğrafını gör. Çünkü Kur'an, sadece Enes'in kitabı değildir. Enes gibilerin ve Enesleşen herkesin Kur'an'ıdır o Allah'ın izniyle. Evet, şimdiki meydanın adı Uhud Meydanı, dağın adı Uhud Dağı değil; ama Fitne Dağı, Fesat Dağı'dır şimdi. Bu Fesat Dağı'nda fesada kapılmadan yol alıyorsun ya! sen, " **مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ** " tir.

Bir genç kız, oturup Rabb'îyle baş başa sözleştiğinde "Rabb'im, sen benim önüme nikâh fırsatı çıkardığın zaman sana kendimi göstereceğim." diyor mu? Böyle bir söz veriyor musun? İşte sen Enes'in! Sen zamanının Enes'isin. Sen, önüne çıkan nikâh fırsatını, evliliğini çevrenin bin bir melanet baskısından, propagandasından, senden önceki hafız teyzenin girdiği berbatlıklardan, filanca akrabanın kötü düğününden etkilenmeden olmaz, olmaz. "Ben buluş çağından beri iffetimi koruyacağımı, Rabb'ime söz verdim. Elli sene daha bekâr kalırım, bu kıyafetle bu düğünü yapmam, erkeklerin bulunduğu bu salonda fotoğraf çektirmiyorum, evlilikten de vazgeçiyorum!" de sen. Sen öyle de ondan sonra insanlar görmese bile kıyamete kadar melekler " **مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا** " okudukları zaman, mü'minlerin Kur'an'ı hatmettiklerinde, göklere Kur'an sesi yükseldiğinde meleklerin fotoğrafına baktığı bir kadın olarak Allah, seni kıyamete kadar hafızalarda tutsun. Fakat hatim dualarında, sünnet düğünlerinde, mevlit düğünlerinde bol bol vaatler yap, büyük büyük isteklerde bulun Allah'tan. Üstelik de dua ederken "Bizi de biraz cennete koy ya Rabb'i ." demek yok, mutluluk isterken "Şöyle bir huzur ver ya Rabb'i." demek de yok. Aişe'yle Peygamberin mutluluğu olacak, aşığına razı olmak yok! Âdem ile Havva gibi, Fatıma'yla Ali gibi. Düğün Ebu Cehille Ebu Lehep gibi. Mutluluk Ali'yle Fatıma gibi ama. Kim, kimi inandıracak bu fani dünyada? "Hayır, hayır Rabb'im! Ben sana adandım ya, Meryem oldum ya, bu Meryemliğim ben sana ruhumu teslim edinceye kadardır."

Kardeşler,

Hatta hepimizin bildiği bir sahneyi, burada hatırlatmak istiyorum. Eğer bu işi sahabi düzeyinde, şu Allah'ın razı olduğu adamlar düzeyinde alacaksak onlar ne yapmışlardı? Müşriklerin kendisini öldüreceğini, şehit olacağını, son saniyesi olduğunu anlayınca elini kaldırmış da ne dua etmişti? "Allah'ım madem ben Peygamber'in görevini yapıyorum, şimdi bu görevi yapmak da bana nasip olmayacak, bu adamlar beni öldürecekler. Senden son isteğim, beni bunlar öldürürse pis ellerini benim üstüme tutmasınlar, beni bundan uzak tut." diye dua etmişlerdi. Değil düğünde fotoğraf çektiren; "Eh işte, gençlik günü bir fotoğraf çektirsin." bırak sen o mantığı, bırak onu! Ölecek, öldükten sonra kâfirler kendine dokunmasın diye Allah'tan niyazda bulunuyor; ama sen icazet törenlerinde, şurada burada bin bir vaatte bulunmuşsun. Allah'a adanmış gençsin. Oo, bedava vaatler, uçmuşsun, meleklerden de ileri gitmişsin. Düğünde yok, törende yok. Hafta sonu maçtasın, yine yoksun; ama vaade geldi mi, Hamza'dan aşağı kaldığın yok. Hamza bir kenara radyallahu anh, sen öbür kenara.

Kendi kendimizi aldatıyoruz. Çocuklarımız, küçük gaye denebilecek gayelerin etrafında döndürüyoruz. Haftalık programlar eritiyor bizi. Bilemedin, yıllık bir program yapabiliyoruz; ama şu insanlar, Allah'ın huzurunda büyük şeyler, ömür boyu yakalanması bize göre mümkün olmayacak şeyler istediler. O fırsatlarla karşılaşınca da hiç taviz vermediler. "Sa'd görüyor musun fırsatı? Fırsata bak!" diyor. Fırsat, fırsat! Ucuz daire fırsatı mübarek, ne fırsat be! "Sa'd fırsat bu!" diyor, fırsat. Alimallah, Buhari'de hadis olmasa tereddüt edeceğim "Böyle bir şey olur mu ya?" diye.

Onlarca ölünün ortasındasın, her yer kan, bastığın yerde ayağın kana basıyor, Peygamberin öldürülmüş diye sana haberler geliyor. Hamza'nın ciğeri sökülmüş, gözünün önünde. Bu sahnede oturur insan ağlar biraz ya! "Eyvah, ne oldu? Çok kötü durumumuz, haberleri dinledin mi?" filan der insan biraz. "Ya filan yer bombalandı, filan yer öldü." böyle hani ufak tefek bir moral düzeltmek için; ama yok canım. "Fırsata bak!" diyor, "Fırsata bak sen!" diyor. Herkes kan görüyor; o cennet görüyor. Neden? Çünkü bu sahneye kilitlenmiş zaten. O bu sahneye kilitlendiği için "Sa'd fırsata bak, fırsata bak!" diyor.

Fırsat dediği yer kan olmuş, bir de onun kanı akacak oraya. Fırsat buna diyor; ama fırsattan işi, diplomayı, güzel bir evliliği, İstanbul'da daireyi, o emekli maaşını anlarsan elbette o zaman iş değişir. O zaman bunun adı, ölüm olur. "Eyvah!" dersin o zaman. Nesillerimizi bir apartmanın dairesine mahpus ettik. Düşünebildikleri en büyük şey, bir daire sahibi olmak oldu. Bunlar da dairelerini çöp kutusuna atıp Allah'tan cennet istediler. Asiye, koca sarayını ayağıyla tepti. "Rabb'im cennette bir oda ver bana razıyım." dedi. Mesele, gaye meselesidir. Neye kilitlendiğin meselesidir. Beş yaşında çocuklarımız bizi dinlerken anneler, babalar, amcalar, akrabalar olarak, işte bayram töreninde oturduk.

“Selamun aleyküm, aleyküm selam. Nasılsınız, iyi misiniz?” dedikten sonra “Peki, bu daireyi ne zaman aldınız? Henüz alamadık, kiradayız, filan taksitleri ödüyoruz.” diyor. Beş dakika sonra da “Filanca taksitini ödedi mi? He bitirdi taşındılar.” deniyor. Çaylar geliyor, “Yahu filancanın mobilyası değişti.” deniliyor.

Bu oturumumuzda bizi melekler izliyor, hadi onlar ne yazıyor haberimiz yok. Şöyle eli kalem tutan, altı yedi yaşında bir çocuğumuza “Allah için bir bayramda oğlum hiçbir yere gitme sen, sana bol harçlık vereceğiz. Akrabalarla konuştuğumuz şeyleri bir kaydetsene bakalım, ne kaydediyorsun?” diyelim. “Filanca kızı beğendiler mi? Yok, beğenmediler. Niye beğenmediler? İşte eski arabayla istemeye geldiler. Hee çok kötü! Eviniz ne oldu? İşte müteahhit bitirmedi henüz. Oo çok kötü.” deniyor. Ara sıra da çerez olarak “Neresi bombalandı bugün, hangi Müslümanlar öldürüldü? Filan yer.” deniyor. Ara sıra da öyle haber olması lazım, hep apartman olmaz tabi. “İş buldun mu, buldum. Güç buldun mu, buldum. Memur musun, memur.” Elhamdülillah, çok şükür be! Sanki mübarek! Memur, ateşten gömlek demektir. Ne edeceksin kıyamet günü? Bir kere devlete sırtını yasla, mübarek melek sırtıydı. Devlete sırtını yasla sen! Ne oldu devlete sırtını yasladın? Fani, faniye yaslansa ne olur? Anlayış meselesi bu. Çocuklarımızı okula göndermek, Kur’an kursuna göndermek, imam hatip lisesine göndermek çözüm üretmiyor bize. Eve geldiğinde çocuk taksit ödemelerini dinliyor, apartman dinliyor, ev dinliyor, iş, araba, zam, bomba... Bu insanlar da şu Enes ibni Nadr gibi insanlar da Allah, cennet, umut, Adn, Firdevs dinlediler hep.

Aziz kardeşlerim;

Enes ibni Nadr, seksen senelik Müslüman değildi. En iyimser ihtimalle iki senelik Müslümandı. Hafız olması mümkün değil, Kur’an inmemiştir. İki senelik Müslümandı; ama iki bin senedir Kur’an onun adını yâd ediyor. Eskilik, yenilik meselesi değil; kalite meselesini konuşuyoruz. Himmet, heyecan meselesini konuşuyoruz. Gençlerimizi küçük duygulara, sessiz heyecansız günlere hazırlarsak bunu Allah bizden sorar. Çocuklarımız, Allah ile sözleşmelerini büyük büyük puntolarla yapmalıdırlar. Biz bir defa anneler babalar olarak çocuklarımızı gerçekten “Allah şu çocuğun mürüvvetini bana gösterirse yani, şu çocuğun şöyle kendiliğinden bir yere gideceğini bir görürsem ilk işim inşallah, bunu filan dinime ait şeye adamaktır.” demeliyiz. O gün gelince de bizim değildi, adadık zaten. Biz sözünü verdik bunun olmalı.

Çocuklarımız, çift evlenmelidirler. Bir dinleriyle evli olmalılar. Bir de vakti gelince eşyle evlenmelidirler. Dinleriyle nikâhlanmalıdırlar. O nikâh da onların iffeti, namusu olmalıdır. Nasıl namussuz bir insana değer vermiyorsak; bizim için din namus, iffet olduğuna göre de çocuklarımızın o iffetinden hiçbir şekilde taviz vermiyor olmalıyız. Elbette kardeşler, ben bu sözleri söylerken şöyle duyar gibiyim: “Fakat hoca, işsiz de olmuyor he, diploma da lazım.” Tabi diploma da lazımdır. Ben diplomanın olmayacağını söylemiyorum; ama bir kâğıttan ibaret olduğunu, namus olmadığını söylüyorum, din olmadığını söylüyorum. Şu kadar bir kâğıt, şu kadar bir kâğıttır! Yırtilır, yapıştırılır, fotokopisi çekilir. Namusun fotokopisi yok, dinin fotokopisi yok! Diplomanın fotokopisi var. Dinin sahtesi, gecekondusu, iskânsız yok! Evin iskânlısı, iskânsız var; ama din, dindir. Namus, namustur. Neyi, neyin uğruna feda edebildiğimizin hesabını yapmaya çalışıyoruz. Ne için doğuruyoruz, ne için büyütüyoruz, neye feda ediyoruz?

Evlenirken yaptığımız ilk konuşmalarımız; Allah’ın adına, Peygamberinin adına, İmâm-ı Azam’ın sistemine göreydi hep. Yahu bu evin iskânında bir defa Allah, Peygamber var. İskân böyle alınmış; ama iskân alındıktan sonra müteahhide vurdurulup kıldırılıp yeni duvarlar yaptırıldı hep. Hiç kimse evlenirken “Allah’ın izni, Peygamber’in sünneti, diplomanın da yönlendirmesine göre bir yuva kuruyoruz.” diye bir nikâh kıyıldığı duyuldu mu bugüne kadar? İskân alınırken hep Allah, peygamber; fedakârlığa gelindi mi diploma, iş, ticaret.

Kardeşler,

İnsan, birisini beğenmedi mi ya da bir teori hoşuna gitmedi mi, yandan vurmaktan zevk alır. Şimdi burada benim diploma düşmanlığı yapmadığımı veya bilim, ilim düşmanlığı yapmadığımı herkes anlaması lazım. Fakat kim bu işten rahatsız oluyorsa, "Diplomasız oluyor mu, işsiz oluyor mu, sadaka mı toplayacak Müslüman?" diyor. Hayır, Müslüman sadaka verecek.

Müslüman bütün diplomaların sahibi olacak; ama tapındığı diplomanın değil, kullandığı diplomanın sahibi olsun. Müslüman parasını yesin. Para niye Müslümanı yiyor? Kâfirle Yahudi'yle bizim farkımız; biz parayı yeriz, yemek için kazanırız. Onda ise para, onu yiyor. Çünkü paraya tapınıyor. Elinden gelse paranın önünde secde edecek.

Biz kurduğumuz yuvalarımızı, doğurduğumuz büyüttüğümüz çocuklarımızı, kurduğumuz işimizi, düzenimizi, kurduğumuz vakıflarımızı, inşaatına katkıda bulunduğumuz camilerimizi, Kur'an'a hizmet etmek için tesis ettiğimiz eğitim yuvalarımızı veya Kur'an kurslarını, imam hatiplerin betonlarını inşa ettikten sonra ne kadar canlı tuttuğumuzu, muhasebe etmemiz gerekiyor. Şu binanın otuz senedir kapısında "Kur'an Kursu" yazıyor. Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem mescidinde "Ashâb-ı Suffa" diye bir levha da yoktu, öyle bir yer vardı; ama levhası yoktu. Üstü açık, yağmur yağın, çamurlu bir yerdi Ashâb-ı Suffa. Enes ibni Nadr, orada iki sene ders dinledi sadece. İki sene sonra yaptığı sözleşmeyi, Kur'an kıyamete kadar muhteşem bir örnek olarak önümüze koydu. Şu Kur'an kursunda otuz senedir "Kur'an Kursu" yazıyor. Allah ile sözleşme yapıp bu sözleşmeyi de uygulayan insan sayısını görmek istiyoruz. Tren garı mı bu? Sadece "Kur'an Garı" diye bir şey yazıyor orada, yani Kur'an istasyonu gibi. Öyle değil herhalde, Kur'an Eğitim Merkezi! Bu bir Kur'an kursu düşmanlığı değil; ama bir öz muhasebe bu. Mesele, Kur'an kursu açma meselesi değil; "Rabbim, sen bana bir kadın olacak kıvamı nasip edersen ben de Meryem olmayı sana söz veriyorum." diyen kız yetiştiriliyorsa orada oranın adı Kur'an eğitim merkezidir. Öbür türlü Kur'an'la oyalanma merkezidir. Hiç kimseye Allah'ın "Kur'an'la oyalanırsan seni cennete koyarım." diye sözü yoktur. Kur'an'la oyalanmak! Oyalanma kitabı mıdır Kur'an? Kur'an, yaşanma kitabıdır!

Biz, İslam'ımızı, imanımızı, Kur'an'ımızı, mü'min kardeşliğimizi Ashâb-ı Kîram düzeyine çıkarmak zorundayız. Beceremediğimizi Allah mağfiret buyurur, yardım eder; ama örneğimiz Ashâb-ı Kîram. Çünkü Kur'an, Ahzap Suresi'nde "Böyle mü'min istiyorum." diyor. Biz Allah'tan herhangi bir şekilde herhalde "Ya Rabb'i, sen biz Ashâb-ı Kîram'ı koyduğun cennete koymazsın, ikici sınıf da olsa razıyız." demiyoruz. Cennete gelince protokol hatası kabul etmiyoruz. Aynı cennet olacak! Âdem aleyhisselamdan beri ne kadar peygamber girdiyse o cenneti istiyoruz. Amellere gelince ikinci sınıf amel niye olsun?

Kardeşler,

Rabb'imize sabır sözü verdik biz. "Bize sabır yağdır Ya Rabb'i, biz de sabredelim!" dedik. Vakti gelip sabretmemizi görmek isteyince Allah, cayamayız. İşte o zaman "Sabredemedim." diyemezsin. Sabredeceksin! Çocuğunda, malında, çevrende, sağlığında, nerede Allah sana sabır imtihanı verdiyse sabredeceksin. Mü'minlere "Biz sana Kur'an eğitimi vereceğiz." diye Kur'an kursu açtığın zaman bu sözünde duracaksın, Kur'an eğitimi vereceksin. Üç beş sene geçti baktın ki olmuyor bu iş. İstifa dilekçeni yazacaksın ve "Ben buradan ayrılıyorum, ben bu işi yapamadım." diyeceksin. Senelerce seni Allah görmek istiyor. Çünkü Allah, kimsenin önüne bir fırsatı yüz defa koymuyor. Enes ibni Nadr'ın önüne fırsat bir defa çıktı. Bir kere çıktı; ama onu tam değerlendirdi. "Ya Sad, harika fırsat!" dedi ve harika fırsata koştu. Bunu "Peki, bakalım! Öbürünü deneriz." denip tepilmesi yok fırsatların.

Fırsat, adı üstünde fırsat zaten! Her gün gelen şey fırsat olmaz ki. Bir defa geldiği için fırsat olur. Sabır da fırsatçı, fırsat hemen geldi, sabır imtihanı. Fırsatı değerlendiriyorum. Eğitimde Allah sözümüzü görmek istiyor, karşımıza fırsat çıkardı. Hemen değerlendireceğiz fedakârlıklarımızda, uygulamamızda. Artı olarak biz bilhassa siyasette, eğitimde ve sosyal işlerde Müslümanların karşısına çıkıp dağ gibi sorumluluk alanlar, en azından senede bir defa hacca gitmek yerine teheccüt namazına kalkıp "Ümmet-i Muhammed'in insanlarına ne söz verdim, ne durumdayım?" diye düşünmelidirler. Seçimden seçime insanlara tapınıyorsan düşünürsün. Allah ise senin Rabb'in, her gece bu hesabı yapmak zorundasın. Dernek seçimi de böyle, büyük siyaset seçimi de böyle. Biz Ümmet-i Muhammed'iz. "Dünya için yokuz, dünya bizim için var" diye iman ediyoruz.

Bilhassa genç kardeşlerim, henüz hayata yeni adanmış kardeşlerim, Allah'ın bin bir kere önümüze fırsat çıkaracağını beklemeyin. Herkes hayatında bir kere on altı yaşında olacak, yirmi beş yaşına geldiğinde "Bir kere daha sen bir on altı yaşında ol!" kimseye demeyecekler.

Hiç kimse otuz altı yaşını, iki defa yaşamayacak. Hayat bir kere, üniversite de bir kere, evlilik de bir kere, zenginlik de bir kere karşımıza çıkacak. O bir kereyi yalama hale getirdikten sonra sen melekleri hiçbir şeye inandıramazsın veya "Artık bu sefer tutmadı, bir dahakine bakalım." olmaz.

Bilhassa genç kardeşler, Allah'a söz verdiler. Nerede? Her yatsı namazından sonra kıldıkları Kunut'ta. Kâfirlerle beraber olmayacağını, mü'min olarak yaşayacağını söz verdin. Kunut Dua'sının manası buydu. Öbür gün bu sözden cayma! Özellikle biz mü'min olarak bu himmeti, bu heyecanı gösterirsek Allah bize yardım eder. "Bu fırsatı kaçırdın, öbüründe yardım etsin." demeyeceksin. Bu fırsat benim sözüm olsun, sözümde durayım, düğünümde, işimde, diplomamda, sözümde, eğitimimde mü'min olarak nerede bulunduysam orada olsun. "Ben sözümde durayım, bir fırsat daha verirse Allah onu da değerlendiririm." diye düşünmek zorundayız; ama şunu da unutmuyoruz. Elbette şeytan, karşı propagandasından vazgeçmeyecek. O da yirmi dört saat "Bu fırsatın fırsat olmadığını, henüz on yedi yaşında olduğunu..." söyleyecek. Allah, "Bu on yedi senin tek on yedi yaşındır." diyecek, şeytan da "Henüz on yedi yaşındasın." diyecek. Makul gibi görünen gerekçeler kullanacak. İşte tarihe geçmek, Kur'an'a geçmek de o zaman fırsat olacak.

Senin iki binli yılların Enes'i olup olmadığını, senin kıyamete kadar Kur'an " **مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ** " dedikçe göklerde ve arşın etrafında doluşan meleklerin hatırladığı isimlerden biri olup olmadığını, o gün belli olacak. Tesadüfen sana bir mesaj gelecek, tesadüfen bir bakış seni etkileyecek. Sen o gün Allah'ı hatırlayıp "Haramdan uzak durmam gerekir, ben Rabb'ime haram işlemeyeceğim." diye söz verdim dediğin zaman, Kur'an'ın hatırlattığı meleklerden biri oldun demektir sen. Sen bu zamanın melek düzeyinde mücahidisin. "Uhud'dan geldin bize sen, bize Hendek'ten kurtuldun geldin." diye büyük gördüğümüz insansın sen o zaman. Günahların karşımıza hoyratça çıktığı bir zamanda, fırsat var demektir. Ne fırsatı? Çünkü harama karşı ayağını sabit tutmak, böyle olmaktır. Çünkü insanların hiçbirinin tepki vermediği bir yerde, yani kimsenin seni ayıplamadığı bir zamanda gören Allah'ı hatırlamak, en büyük imtihandır zaten. Kimse görmüyor değil; Allah görüyor! Allah kimse değil mi? "Nasil kimse görmüyor, derim ki ben?" diye düşünebilen kazanıyor.

Kardeşler,

Şunu teyit etmek istiyorum. Şu Enes ibni Nadr radiyallahu anh bir masal değil; bir gerçek. Yüzde yüzlük bir gerçek! Kur'an'dan sonraki en güvenilir kitabımızın verdiği bir bilgi; ama bu taklidi yapılamaz, bir kereliğine yapılmış bir iş değildir. Çünkü Enes orada nefsinin ve canının arzularını feda ederek Allah'ın bu müjdesine nail oldu. Yok saydı zevklerini. Yaşamayı, hayatı ayaklarının altına aldı. Bunu başka bir alanda da olsa kim yaparsa aynı işi yapmıştır. Benim şahsi kanaatim; üniversitelerde gençlerin anne babalarından uzakta, devletin hiçbir şey demediği üstelik de saygın tuttuğu bir ortamda, haramın serbest değil; teşvik edildiği bir ortamda, hani serbestliği bıraktık teşvik edildiği bir ortamda "Ben dün kunut namazı kıldım, orada " **وَنُخَلِّعُ وَنُنْزِلُكَ مَنْ يَفْجُرُكَ** " dedim. Rabb'im, sana karşı olan hiç kimseyle beraber olmayacağım, sana isyan olan hiçbir yerde bulunmayacağım, dedim, Allahu ekber" deyip rükuya gittim. Benim Allah'a sözüm var, haramla yüzleşmem, bir arada durmam" diyen her genç; üniversite anfilerinde, caddelerde, parklardaki bu rezalete karşı nefsinin koruyan genç mübarektir. Onun adı Enes olması gerekmez, o mü'min erkeklerin içindeki adamlardandır, başörtülü kadın bile olsa. O adamdır! Neden? Çünkü Allah'ın aradığı buydu. Verdiği sözünde sadık bir Müslüman mı? Allah'ın onu yirmi dört saat izlediğini biliyor ve o şuurla mı yaşıyor? Bunu gerçekleştiren mü'min mübarektir. Böyle bir genç, eli öpülecek bir gençtir. Onun adının Kur'an'da yazması gerekmiyor. Onun özellikleri Kur'an'da var zaten. O yürüyen Kur'an gibi. O gözümüzde tüten hayalimiz gibidir. Böyle mübarek bir genç olmak için de Uhut gerekmiyor. Herkes, her saat başı bir tür Uhud Meydanı'ndadır zaten. Uhud artık Medine'de bir dağ adı değil; evimizin içinde, odalarımızın önündeki bir tümsektir Uhud. Artık iş yerlerimizde Uhudlar var. Artık camilerimizin bahçelerinde bile Uhud Meydanı gibi meydanlar var. Kim Enes olacak? "Rabb'im, sana verdiğim sözdeyim ben, bana bir kere bu fırsatı çıkar, ben de sana göstereyim." diyen Enesler lazım şimdi.

Sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammedin ve ala âlihi ve sahbihî ecmaîn.

Ve'lhamdülillahi rabbil âlemin.